

Z kroje

Ječmínko

občasník

roč. I č. 3

Miky

T.O. WINOGA

Tvůj čas...

Motto: ...se smrtí každého člověka je mne méně, neboť jsem část lidstva.
A proto se nedávej nikdy ptát: "Komu zvoní hrana". Zvoní tobě.

/John Donne/

Vzpomínky

na dívku

na školní léta

na společné vandry

na překrásná místa

vše se ti vybavuje

před očima

jenom vkročit do minule

BÁČ!

narezíš na neviditelnou zeď

čas

žene tě neúprosně vpřed

životem

až k bezedné propasti

kde věčností

padáš dolů....

2. ledne 1979

Směj se tuláku

Směj se na svět tuláku
i když někdo by tě rád viděl v lapáku,
směj se, když v kapse ani floke
a z kened máš žtaloke,
směj se tuláku, že ti ujel vlak,
ty jsi se zatím toulal jenom tak,
směj se, když si větev nedele pozor
a zanechala v kalhotách větrací otvor,
směj se když ti říkají "ten pohoršení budí"
a oni přes sobotu a neděli se zjevně nudí.
Směj se i když se ti lidé smějí,
máš proč, ví oni co chtějí...?

31. ledna 1979

Trampova zpověď

Tma

obrysy stromů
rýsuující se černě

proti obloze

vítr po nebi

honí mračna

země voní

jarem

Ty šlapeš nocí

popruhy usky

řežou do ramen

po kolikáté již

takto jdeš

Proč to všechno

děláš?

Někde moknout v lese

mít promočené kanady

potit se v žáru skal

mít žízeň, hlad

Máš rád romantiku

těší tě s přírodou se přát

pod širákem spát

u ohně se smát

při kytarě si zazpívat

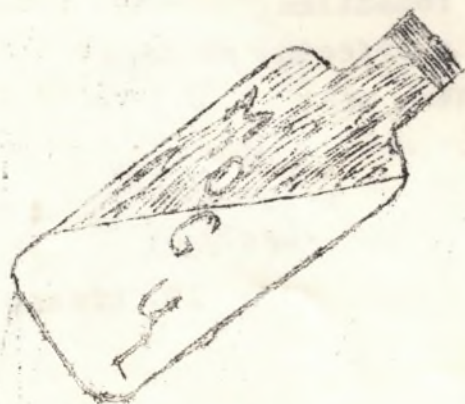
a proto se vracíváš rád.

17. března 1979

"Ochránce"

Šel jen tak. Rudý vlčí mák měl zastrčený pro radost v knoflíkové dírce. Tu někdo na něj zvolal. Když k němu došel, počal mu spílat do vendalů a vendráků, kteří ničí přírodu /asi ho rozzuřil ten vlčí mák/ Ale zatím sám /ikdyž měl brýle/ neviděl značku "zákaz vjezdu", jeho autocampingový přívěs se pyšnil v celé své kráse u potůčku. Pěna ze saponátů a jejich prázdné obaly líně pluly po vodě. Ze stromu tulákovi na pozdrav mávela zaseknutá sekera a pro "zlepšení nálady" mu hrál tvrdý beat z tranzistoráku.

19. února 1979

Pojď...

Pojď se mnou
mávet na vlaky
brouzdat se krajinou
s bílými obléky
dívat se
ze táhnoucimi ptáky
být jedním z nich
letět v modré dálky
a slyšet šťastný smích.

19. ledna 1979

Oznámení

Na loňském listí
v jarním slunci
zanechává svůj nesmělý stín
petrklíče květ
šeptající okolí,
zima se nevrátí zpět.

10 února 1979

Setkání

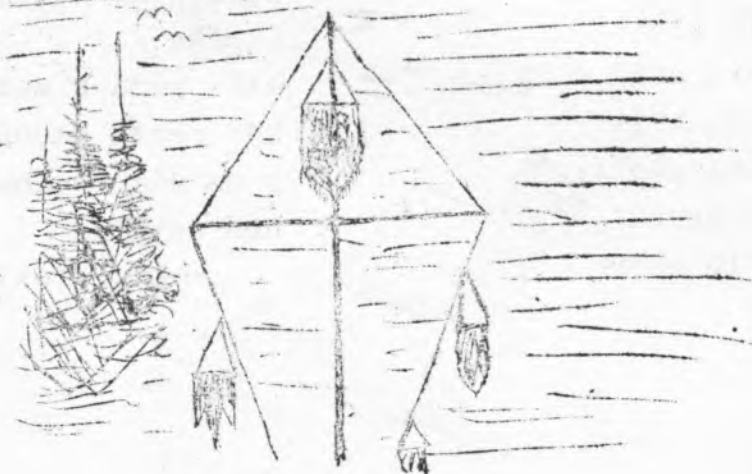
Z olověné šedi mraků
vločka
tiše padá k zemi
kde cestu skončí neví
a na dleni ukončila
své setkání

16. prosince 1979

PROČ ?

Zase se sám touláš,
s uzdou plnou otázek se ptáš,
proč se vracíváš
na zapomenutá místa, která znáš,
proč šlepeš dalekejších cest prach,
kterej ti ulpívá na botách.
Proč v lesích za městem kus
hraješ na kyteru toulavy blues.
Proč v trávě ležíš na zának
a dole v údolí houká vlek.
Proč se raduješ, když z mraků déšť brečí
a kápky ti dopadají na obočí.
Proč usínáš v mechu navečer
neznaje své zítřejší cesty směr.
Znáš co je toulet se a být mlád
jen tak pro svoje štěstí se budeš vracet rád.

4. února 1979

Páteční vlak

Koupíš jízdenku na nádraží
na peróně se dech v páru sráží
hvizd píšťalky a zelená vypraví tvůj vlak
s tebou a touhou toulet se jen tak.

21. ledna 1979

Rok co rok

Vyjeli

tak jako loni

tak jak před léty

sic jsou již kmety

hlavu maj šedavou

spí pod nebeskou bání mod-

ravou

je přece jaro a oni

oni zase vyjeli

6. února 1979

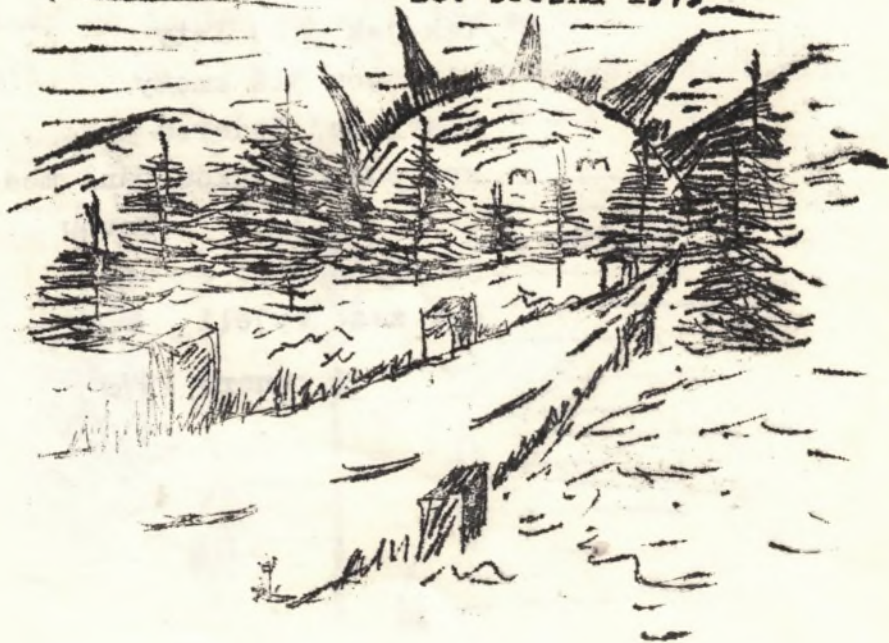
Po stopách ...

V prachu u silnice
hrají tuláci blues
na cestách měsíce
čekaj na svůj vůz.

Jako Jack London, Woody Guthrie
pěšky, vlakem, stopem po Americe,
oni protloukli mnohé kilometry,
s kytarou po republice.

Poznali člověkem nedotčená místa,
sníh, horko, déšť, bláto, kaluže
osady, vesnice, města, velkoměsta
a zážitky jež z paměti žádný liják nesmaže.

16. března 1979

Ř Á D K Y K A M A R Á D Ů

N e k o n e č n o

Líbí se mi pojem nekonečno. Nekonečně hluboké lesy, nekonečné bílé zasněžené pláně, nekonečné toulky. Taky mi řekli - nic netrvá věčně. Je romantické být věčným tulákem. Nejde to. Tak aspoň v duši.

Jimí Vexlař

B l á z e n

Říkali - vždyť je to blázen- a přitom si ťukali na čelo sami. Když oni zakončili svou debatu patnáctým pivem, seděl už někde u ohýnku a byl šťasten. A nevařilo mu, že si každé pondělí musí povinně poslechnout, jaký byl "hodnotný" televizní program. Spíš mu vadilo, že už to pondělí je.

Jimí Vexlař

Co je to vandr?

Rozpraskané rty
a sucho v hrdle,
oči poznamenané
probdělou nocí
otlačené prsty od strun
kytary zvučící po celou noc
unavené nohy
z cest po okolních kopcích
kamerádi se stejným údělem
být tulákem.
A šťastný pocit
se spoustou nezapomenutelných dojmů...

6. února 1979

Jen tři dny...

- Pátek -
spěcháš k nádreží
stisk ruky "Ahoj, tak kam?"
Plošina v posledním vagóně
kytary a písničky
- Sobota -
bezstarostné toulání
kamarádi, legrace
večer u ohně
který srdce všech spojí v jedno
- Neděle -
smutné loučení s okolím
opět plošina vlaku
stisk kamarádovy ruky
"Ahoj, tak zase v pátek."

Kytara

Staříčká, rozklížená
a po mnohokrát slepovaná
pamatující letní parma
i třeskaté mrazy,
bezpočet večerů
co zněla nočním tichem
v mihotavém světle ohně,
tvé první vandry,
kdys ji tehdy trápil
i uši kamerádů.
Druhý by ji již spálil
nebo hodil někam do kouta,
ty však něžně prohrábneš struny
a spolu si zavzpomínáte na minulost.

8. února 1979

Dočkali se ...

Na loukách vykvetly

již první květy

z modrých dálek

se vrátili ptáci

tak pojd' vyrazíme

již přeci

obuj boty

z toulavýho telete

a přivítej jaro.

20. února 1979

Láska k ...

V lesích vlak

zastaví

touláním se nohy

unaví

srdce štěstí

zaplaví

téhle lásky tě nikdo

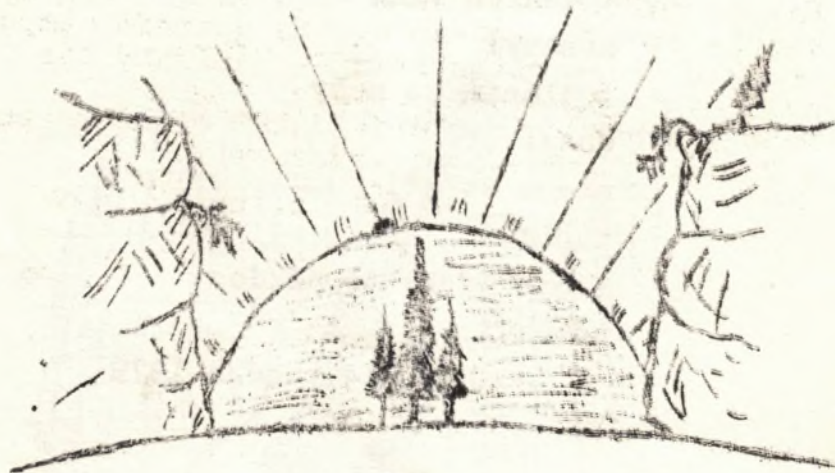
nezbaví.

14. ledna 1979

Probouzející se den

Blednoucí nocí nad hlevou tí neslyšně přev
letěla sova. Do ticha zní zurčení nedalekého
potůčku. Tu nesměle v keři pípnuh drozd.
Nějak stísněně. Mezi stromy vystupuje ohnivá
koule a celé údolí zaplaví červánky. Ještě
se mihne opožděný netopýr oslepen slunečným
jeseň. Ale ty již posloucháš ten úžasný
koncert všech ptáků, kterým vítají nový den.
Zpívají svou píseň "volnosti" a "života".
Na mýtinu vyšle srna na ranní pastvu.
Bublání a šplouchání potůčku utichlo. Je
ráno. Tak tedy i ty se raduj z nového dne.

8. února 1979

" V í k e n d "

Venku pražilo slunce a lákalo ven do lesů. U patrové "chaty" asi 80 km za okresním městem stála zaparkovaná fordka. On seděl u elektrického krbu, a sledoval velmi "hodnotný" program v barevné televizi. Bylo mu 20 a nadával na mládež, které se neumí bavit.

15. února 1979

Mladická nerozvážnost

Pátek co pátek ho bylo možno vidět s uzdou na nádraží, spěchajícího někam do lesů. Pak se zamiloval, ovšem do dívky, která nevěděla co jsou to vandry. Na osadním campu ho bylo vidět potom zřídka. Zanežjaký čas byla svadba. Ježdění ustalo. Dnes má dceru a nad dřívějškem mávne rukou a řekne: "Mladická nerozvážnost..."

16. února 1979

Zkus chytit vítr

Louky voní senem
stébly trav se honí vítr
pohrává si s vlčím mákem
přemýšlíš jdoucí blátem
- jak chytit vítr -
okolí svého ptáš se
není snadné jak zdá se
snad jsi to stokrát zkoušel
nyní zas
bloumat po kopcích za větrem
však přináší plno krás...

25. února 1979

